

Curierul Adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS



UN MIEL ÎNSĂNGERAT PENTRU TEMELIA LUMII

Primul editorial

Un nou număr al revistei adventiste se află în mâinile dumneavoastră. Cu aceasta, ea intră în al 71-lea an al existenței, însoțind biserica de-a lungul celor mai semnificative perioade ale istoriei ei. Din acești ani, aproape 40, deci mai mult de jumătate, reprezintă timpul în care fr. Dumitru Popa i-a condus publicarea.

Astfel, acesta fiind primul meu editorial, nu ezit să scriu la începutul lui cuvinte de prețuire și mulțumire.

Aprecieri

Patruzeci de ani înseamnă ceva mai mult decât toți anii mei de viață. Fratele Dumitru Popa a făcut din *Curierul Adventist* viața sa. Fiecare publicație are colaboratori, dar în cele din urmă toate planurile, toate deciziile și toate grijile se adună în mintea, în inima și în mapa redactorului-șef. Articolele vin, mai repede sau mai greu, scrise în fugă sau cizelate și caligrafiate, semnătura înseamnă asumarea responsabilității sau are rol de pseudonim, dar toate stau apoi pe masa redactorului. Într-o mână ține stiloul, în cealaltă foarfeca.

În cele din urmă răspunderea va fi a lui și, așa cum îl cunoaștem, fratele Popa nu este persoana care să evite asumarea răspunderii.

Acești patruzeci de ani au însemnat parcurgerea unui drum întortocheat și primejdios pentru pagina tipărită cu adevărul prezent. Nimeni nu știe, afară de redactor, câte griji, câte precauții, câte rugăciuni însoțeau fiecare apariție a *Curierului*.

Ce „lupte de guerilă“ se duceau în birourile Departamentului cultelor pentru ca un articol să fie acceptat, o propoziție cheie să nu fie tăiată cu nepăsare, iar articolele impuse să fie mai cum-pătate, mai scurte și scrise cu litere mai mici.

Au fost ani în care repetam trimestru după trimestru aceleași studii biblice ale Școlii de Sabat, tipărite prin anii '50. Vă amintiți că tot în revistă am început să

avem studiile pregătite de Conferința Generală?

Adunând cu greu cărți valoroase și mânuind cheia limbii în care erau scrise, fratele Popa a avut un vis: să facă aceste cărți să fie citite de mulți. Și *Curierul* a fost canalul. Studii privind cristologia, desăvârșirea, cartea monumentală a lui Bacchiocchi, *De la Sabat la duminică*, volumul privind *Cele 27 de puncte fundamentale de doctrină* au apărut în formă de serial, pentru ca apoi să fie acceptate pentru publicare în formă de cărți.

Apoi, prelegerile pentru Săptămâna de rugăciune. Copil fiind, scriam și eu la mașină materialul pregătit de Conferința Generală și aveam simțământul că fac parte din „Rezistență“. Dar apoi am avut în *Curier* exact aceste prelegeri.

Foarte puțini știu prin ce minuni tirajul se mărea de fiecare dată, undeva între aprobări și expediție.

Și câte alte aventuri ale credinței și probe de curaj, de loialitate, de abilitate. Fără publicitate. Uneori, în ciuda unei publicități neprietenoase. Dar *Revista* a supraviețuit, s-a dezvoltat, a umplut de lumină casele noastre, a dat o direcție bisericii și a oferit Duhului lui Dumnezeu ocazia să lucreze în mii de vieți, chiar să-i apropie pe unii de biserica lui Dumnezeu.

Acum șapte sau opt ani, fratele Popa mi-a oferit privilegiul să scriu câte ceva pentru *Curier*, să particip la munca de redacție.

Acum nu îmi este prea la îndemână și am aceeași strângere de inimă pe care am avut-o cu câteva luni în urmă, când, pentru prima dată, am simțit că tatăl meu (care împlinște zilele acesteia optzeci de ani) nu mai este mai puternic decât mine. Nu știu când s-a produs în realitate această inversare a raportului și nu știu de ce mi-am dat seama atât de târziu, dar eu am simțit-o de curând și m-am cutremurat.

Era bine să știu că altcineva mai puternic, mai de încredere decât mine este deasupra mea.

Revista rămâne

Acum câteva zile, fr. Popa mi-a adus câteva dosare cu materiale adunate pentru numerele viitoare. Oamenii s-au schimbat și se vor schimba, dar *Revista* rămâne.

De ce? Pentru că Dumnezeu dorește să conducă mai departe poporul Său prin pagina tipărită. Cu ceva mai mult de o sută de ani în urmă, Ellen White scria: "Sfârșitul este aproape. Nu avem nici o clipă de pierdut. Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rama prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoii erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomina, un subiect va cuprinde pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră." (*Review and Herald*, 23 decembrie 1900)

Adresându-se direct celor implicați în pregătirea publicațiilor periodice pentru biserică, Ellen White spunea: "Umpleți revistele cu subiecte încărcate de interese veșnice. Nu puneți ieszlea prea sus pentru înțelegerea oamenilor obișnuiți. Articolele să fie scrise cu simplitate, așa cum vorbea Hristos. ... Dumnezeu cheamă scriitorii consacrați. Articolele publicate în revistele noastre trebuie să fie pline de gânduri practice, înălțătoare, înnobitoare, care să ajute, să învețe și să întărească pe cei care le citesc." (*Counsels to Writers*, p. 13.19)

Dumnezeu să binecuvânteze *Curierul adventist* cu har, înțelepciune și scriitori consacrați, și planul Său pentru această revistă să fie împlinit.

ab

DEPARTAMENTE

- 2 Editorial
- 9 Scrisoare deschisă
către biserică
- 10 Isus în imagini
- 15 Știri, informații,
anunțuri

„Dumnezeu va da tot mai multă lumină, iar vechile adevăruri vor fi redescoperite și așezate în rana prețioasă a adevărului. Ca ambasadori ai lui Hristos, noi trebuie să cercetăm Scripturile și să căutăm adevărurile care au fost ascunse sub gunoiul erorilor, iar fiecare rază de lumină primită trebuie să fie comunicată altora. Un interes va predomina, un subiect va cuprinde pe toate celelalte: Domnul Hristos, Neprihănirea noastră.”

(Ellen White, Review and Herald, 23 decembrie 1890)

ARTICOLE

- 4 Un miel însângerat pentru
temelia lumii
Dezideriu Faluvegi
- 7 Inima nu trebuie să moară
dr. Constantin Dinu
- 12 Tineretul între Marta '93
și Daniel '94
Ion Buciuman
- 14 Bate clopotul
Lucian Cristescu
- 16 Săptămâna căminului creștin
- Iubire pentru toate
anotimpurile
Ron Flowers
 - Biserica și familia - legate
în slujire
Adrian Bocăneanu
- 24 An nou, timp de meditație
Brad Thorp



4 Străpuns pentru
păcatele noastre



12 Ideal biblic pentru
tineretul lui '94

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Nelu Dumitrescu, Viorel Dima, Petre Danci, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Emilian Niculescu, Virgil Peicu, Iosif Suciu, Dumitru Popa

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu,

dr. Constantin Dinu, Lazăr Forray, Aron Moldovan, Adalbert Orban

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, tel. 323 48 95, fax
323 00 40.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le

socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păstrați o copie, deoarece exemplarul

trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemnate.

Imprimată la Tipografia
Cuvântul Evangheliei.
Adresa: str. Labirint 116,
tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXI nr.1

Un miel însângerat pentru temelia lumii

„Dumnezeu... la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul Său“ (Evr.1,1-2). „În multe rânduri și în multe chipuri“ ne vorbește și până aici, când avertizându-ne, când rostind făgăduințe, învățându-ne sau șoptind bucurii. Întreaga viață pământească a Fiului este o cuvântare a Tatălui, prin care ni Se descoperă El Însuși. Admirăm această „cuvântare“, cu introducerea ei feerică, apoi cu tratarea-i plină de dezvăluiri și cu o încheiere cutremurătoare, transformându-se într-un apel pe care numai un Dumnezeu Atotiubitor putea să ni-l adreseze: „S-a sfârșit!“ Mai mult nici nu ne putea spune. Prin acest cuvânt Și-a golit inima Lui de Tată.

Un cuvânt fără pereche este ceea ce ne atinge urechea, dar mai mult inima. E un cuvânt unic, căci și Fiul este unic - cum nu mai este altul. Universul întreg și toată veșnicia vor răsună de solia ce o cuprinde. Nu e de mirare că un suflet deosebit de sensibil la mesajul lui a exclamat: „O, ce iubire! Mirați-vă, ceruri, rămâi înmărmurit, pământule!“ În acest moment culminant al istoriei mântuirii, am înțeles cuvântul care a însoțit neîntrerupt, discret, omenirea pe calea tristă, în valea umbrei morții. Și acum, când cuvântul s-a luminat prin bezna nopții

Dezideriu Faluvegi

ce a cuprins pământul, s-a luminat și simbolic și real sensul cel mai drag nouă al cuvântului rostit de Tată: Mielul!

Istoria Mielului începe în vremurile fără de început, atât de departe în trecut, încât, privind de pe suprafața acestui pământ, nici nu se putea vedea acel punct de plecare care a însemnat prima vibrație spre existența noastră. Vizionarul a trebuit să se suie „sus“ de tot, până la culmile înălțimilor divine, pentru a putea vedea departe în timp, și să poată zări „Mielul“. Îl vedea jungheat! Temeliile lumii necesitau o platformă solidă pe care să se sprijine. Imensitatea și durabilitatea ei trebuia să-I ofere „odihnă“ chiar și lui Dumnezeu, când Își alcătuia în Sine imaginea viitoare a ființelor care vor fi create: grandioase, libere, înzestrate cu putere de neînchipuit, capabile de incursiuni în lumea celor mai ascunse idei. Temeliile lumii trebuia așezate pe o platformă de nezgduit, asigurând astfel pace, speranță și curaj conștiințelor celor mai sensibile. Oricât de departe avea să se întindă lumea creată, de aici trebuia să fie susținute toate. De aceea, Dumnezeu a așezat

temeliile lumii pe umerii Mielului jungheat.

Ce soartă aveau să aibă primii noștri părinți și noi înșine, când, în urma neascultării, negura morții a început să cuprindă inimile, natura și viitorul? Ce intervenție omenească sau divină ar fi putut ridica omul din căderea lui fatală? Prin ce modalitate putea fi îndepărtată imensa povară a vinovăției de pe sufletul celor desnădăjduiți? Oare vom putea înțelege vreodată valoarea Mielului, prin care viața a putut fi continuată în împrejurările incredibile de depășit, create de păcat?

Putem afirma că o hotărâre luată de Dumnezeu atunci, adică imediat după dezastru, nu ar fi putut aduce pace conștiințelor vătămate. Un Dumnezeu care ar fi zis: „Stați aici! Am să Mă gândesc ce să fac cu voi!“, orice ar fi zis pe urmă, nu ar fi putut vorbi convingător despre îndurarea Sa. Cuvintele rostite de El: „...veți muri negreșit!“, urmate de un „...totuși, să nu muriți“, ar fi creat și mai multă confuzie. Un Miel adus din depărtări, din vremurile ce au precedat căderea, adus din trecutul îndepărtat al începuturilor existenței lumii, e cel care a adus pacea. De necuprins și zguduitor este adevărul că încă

din veșniciei Mielul stătea gata pentru a aduce salvare. Ce lumină minunată aruncă asupra caracterului lui Dumnezeu această știre venită spre mângâierea celor prinși în mreaja vrăjmașului! Și câtă recunoștință a zămislit știrea că, de acum, acest Miel nu se va mai depărta niciodată de ei! Datorită Mielului, puteau să aibă încredere în Dumnezeu privind viitorul lor.

Acum am putea pune o întrebare: Ce ar putea fi în ochii lui Dumnezeu atât de scump cum sunt pentru noi aurul, pietrele scumpe sau mărghăritarul? Răspunsul îl cunoaștem: inimile care se încred în El! Inimile inundate de adevărul liniștitor că „Dumnezeu este iubire!” Cât a fost El gata să plătească pentru ca să rămână cu orice chip în posesia acestor comori? Știm că prețul a fost atât de mare, încât Însuși Dumnezeu a simțit că-I cere totul.

Noi nu cunoaștem viitorul, și lucrurile aducătoare de întristare se adună înaintea ochilor noștri doar când ajung destul de aproape de noi. El însă vede deslușit până în străfundurile veșniciei. Pe de o parte, a văzut suferințele incredibile pricinuite Fiului Său de către uneltele degradate ale vrăjmașului, pe de altă parte El ne-a văzut pe noi, privindu-ne cu dragostea cu care numai Dumnezeu ne poate iubi. Hotărârea de a crea lumea, de a ne crea pe noi, s-a născut în imensa tensiune a celor două simțăminte sfâșietoare: mila față de propriul Său Fiu și dragostea Sa nețărmată față de noi. Mulțumiri fie aduse Lui, pentru că dragostea a biruit.

Măsura durerii nașterii acestei hotărâri rămâne taina inimii dumnezeiești, iar sondarea adâncimilor dragostei divine rămâne izvorul cântărilor noastre de laudă.

Cât au înțeles din toate acestea primii noștri părinți, nu putem spune. Raportul biblic învâluie în taina puținelor cuvinte cele două jertfe: pe prima, de după cădere, și pe a doua, dinainte de recâștigarea noastră. Putem ști totuși că primii noștri părinți au fost doțai cu capacitate intelectuală deosebit de puternică. Ei au și păstrat în memorie cele trăite de ei și le-au sădit în inimile copiilor lor.

Uneori, e nevoie să ne depărtăm de lucruri pentru a le vedea în toată perspectiva lor. Să facem un pas mare peste veacuri și să ne așezăm lângă păstorii din Betleem. Ne găsim pe dealurile pe care și David își păștea turmele. E noapte și păstorii „fac strajă împrejurul turmei lor” (Luca 2,8). Ei veghează. Din depărtări, se văd luminile cetății. Acolo e forfotă, nu veghează nimeni. Să aibă vreo semnificație raportul biblic privitor la păstori? Avem voie să depășim puțin limitele unei preocupări legate de întreținerea vieții când vorbim de păstori?

Dacă da, atunci să legăm într-un mănunchi pe toți aceia care de la Abel, păstorul, și până acești păstori au făcut strajă, au vegheat în jurul turmei, pentru ca să nu piară de pe pământ memoria mielului. Să existe miei! - simboluri nevinovate ale Celor nevinovate. Cuprins de simțământul totalei nevrednicii, omul să poată privi acești miei și să existe o cale de scăpare prin ei.

În preajma Mielului se ascunde siguranța dobândirii păcii atât în legătura om-Dumnezeu, cât și pentru univers.

Aici, în preajma Mielului, se ascunde siguranța dobândirii păcii atât în legătura om-Dumnezeu, cât și pentru univers. Să avem miel! Să-l avem necurmat pe altar, iar fumul jertfei să se ridice ca un miros plăcut spre cer. Să facem strajă, să veghem!

Minunați păstori! Ei păstrează tradiția tăcută a primului advent. „Să avem miei” și pentru alții: pentru templu, pentru popor, pentru cei din oraș, care nu veghează, care nu fac strajă noaptea. Poate cândva vor simți și ei, într-un moment de reculegere, că viața se scurge printre degetele lor, ce nu vor să se oprească niciodată. Poate se vor îndrepta spre noi, spre păstori, pentru a face pași grei, încărcați de gânduri apăsătoare, alături de un Miel care îi conduce spre singurul loc unde se poate găsi iertare.

Iată două categorii de planuri de viață. Linia făuririi unui model de viață potrivit idealurilor lumii, pe de o parte, și aducerea aminte de toate cuvintele rostite de Dumnezeu privind Mielul, împreună cu odihna vindicătoare ce se capătă știind că Mielul e lângă tine.

El este lângă tine! Privește-L! Măini gîngășe pregătesc un copil de doisprezece ani în vederea unei călătorii mult așteptate. Până acum, numai ceilalți membri ai familiei porneau la drum cu ocazia sărbătorilor care amintesc de Mielul ocrotitor. Din povestirile celor ce au mai fost la Ierusalim pentru a se prezenta înaintea Domnului, acest copil blînd cunoștea deja fiecare cotitură de drum, fiecare melodie din psalmi și tot ce se întîmpla acolo cu asemenea ocazii. Acum, nerăbdător, aștepta momentul plecării. Present apoi în șirul peregrinilor, asculta cu atenție cele relatate despre însemnătatea sărbătorii, cu voce de copil cânta și

el psalmii intonați de cei mari și se minuna apoi de frumusețea templului, de măreția ceremoniilor, de solemnitatea rînduieilor îndeplinite acolo.

Adînc impresionat, urmărirea cu atenție mielul adus ca jertfă. Se ridică cuțitul, câteva spasme ale durerii îngrozitoare, apoi liniște. „S-a sfârșit!“ Și iată, mielul neînsuflit, tăcut, pe altar. Fără cuvinte, destăinuie taina unei iubiri ferecate în ceremonii și simboluri. Vorbirea lui Dumnezeu în tăcere e mai elocventă decît orice cuvînt pe care-l putea rosti omul. Dar, deodată, zidurile de marmoră parcă se retrag, cedînd spațiu pentru gîndul cel mai măreț care umple toată întinderea dintre cer și

pămînt... Se face lumină... Copilul de doisprezece ani își pleacă capul, gînditor, rostind un Amin! - cel mai grav dintre cele rostite vreodată... El este Mielul! Cuvintele tulburătoare ale profetului coboară în sufletul Lui de pe sulurile îngălbenite, cuvînt cu cuvînt, cum picură încă sîngele rămas al mielului, strop după strop:

„Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rînile Lui suntem tămăduiți.“ (Isaia 53,5)

Dezideriu Faluvegi este profesor la Institutul Teologic Adventist

3D

dialog direct deschis

Noii convertiți pleacă sau rămân în biserică din cauza noastră?

Începînd cu numărul viitor al revistei, dorim să lansăm o invitație la deschidere asupra unor subiecte oarecum ocolite, dar care sunt de mare interes pentru fiecare dintre noi. Unele subiecte fierbinți sunt abordate public, doar în trecut, deși sunt dezbătute pe larg în particular, printre noi. Tot așa, există un gen de probleme la care cea mai bună soluție o pot da cei ce s-au confruntat deja cu ele. Deci regula acestui dialog va fi: *cititorii întreabă, cititorii răspund*. Revista noastră nu va fi decît gazda dumneavoastră. Pentru buna funcționare a acestui dialog, răspunsul (sau întrebarea) trebuie să sosească la redacție în 15 zile de la apariția revistei. Întrebarea din acest prim număr este inițiativa redacției, dar în continuare dumneavoastră veți stabili subiectele dezbătute.

Iată prima problemă pe care o aducem în discuție:

Suntem preocupați de integrarea și consolidarea în biserică a celor de curînd botezați. Deci întrebarea noastră este: Noii convertiți pleacă sau rămân în biserică din cauza noastră?

Vă rugăm să vă spuneți deschis părerea și, dacă puteți, să oferiți sugestii în această privință. Din motive de concizie și spațiu, redactorii vă roagă să le permiteți mici reformulări ale răspunsului dumneavoastră, care nu vor schimba nicidecum intenția textului. Nu putem publica decît scrisori care poartă numele, adresa expeditorului și un număr de telefon pentru confirmare.

Așteptăm foarte curînd răspunsuri la întrebarea propusă și noi subiecte de dezbateră.

Redacția

Inima nu trebuie să moară

Dr. CONSTANTIN DINU

"Mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui."

Dar, ca multe alte versete, acest text, luat singur, nu exprimă un adevăr absolut. Un sfârșit bun depinde de un început bun. Iar între un început bun și un sfârșit bun există o distanță destul de mare. Golul trebuie să fie umplut cu ceva cel puțin la fel de bun ca și începutul.

Suntem la început de an, dar și la începutul unei serii de articole despre sănătate. Cum va fi primul articol? După care standarde judecăm pentru a acorda calificativul "bun"? Bun pentru cine? Pentru specialiști sau pentru publicul larg? Pentru creștini sau pentru liberii cugetători? Pentru cei sănătoși sau pentru bolnavi? ... Sperăm ca aceste articole să se adreseze unei varietăți cât mai mari de cititori. Atenție, însă, pentru cei bolnavi! Aceste articole nu țin loc de doctor. Pentru orice suferință, adresați-vă medicului dumneavoastră pentru precizarea diagnosticului și instituirea unei terapii adecvate. Aceste articole au o orientare preponderent preventivă și nu curativă. Aceasta nu înseamnă că sfaturile expuse nu sunt aplicabile și celor bolnavi. Din contră! S-a dovedit că măsurile pentru prevenirea unor boli degenerative sunt și măsurile de bază pentru vindecarea lor (vezi cazul reversibilității aterosclerozei). Dar, adesea, un bolnav are mai multe lucruri de făcut decât simpla aplicare a măsurilor preventive și folosirea unor remedii, chiar naturale. De multe ori, el trebuie să înceapă imediat un tratament adecvat. Măsurile preventive, aplicate curativ, acționează în timp. Cei care s-au îmbolnăvit trebuie să aplice atât tratamentul clasic, până la ieșire din faza acută, cât și tratamentul preventiv pentru a corecta stilul deficitar de viață care a produs, poate, îmbolnăvirea respectivă.

Articolele urmăresc să atingă două aspecte:

1. *Lucrarea misionară medicală și locul ei în ultimul apel al harului.*
2. *Principiile unui stil sănătos de viață.*

Primul președinte al S.U.A., George Washington, a murit în 1799, la 67 de ani, probabil de difterie. A fost tratat de câțiva dintre cei mai buni medici ai timpului, prin sângeri repetate. Pentru vindecare!...

Dacă ar fi trăit în zilele noastre, nu ar fi murit de această boală. Astăzi se cunoaște tratamentul care poate să aducă într-adevăr vindecarea.

Deși au trecut aproape 200 de ani de la moartea președin-

telui Washington, știința medicală are încă mari lacune. Astăzi, însă, pericolul este că ne pierdem sănătatea nu din cauza neștiinței, ci din cauza faptului că nu acționăm pe baza cunoștințelor pe care deja le avem. S-ar putea să murim înainte de vreme nu din *neștiință*, ci din *nepăsare*.

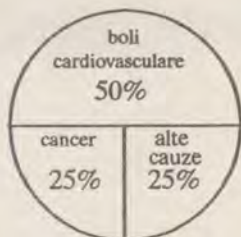
O lume bolnavă

Trăim într-o lume bolnavă. Și bolile care afectează cel puțin lumea civilizată au un

nume. Care? Să privim puțin la structura mortalității.

Care sunt cauzele principale pentru care mor oamenii? Schematic, situația este următoarea: boli cardiovasculare - 50%, cancer - 25%, alte cauze - 25%.

Altfel spus, din 100 de oameni care mor, 50 mor din cauza bolilor cardiovasculare, 25 din cauza cancerului și 25 din cauze diferite - alte boli, accidente, sinucideri.



Dacă cercul reprezintă pe toți oamenii care mor, jumătate din cazuri sunt bolile cardiovasculare, un sfert reprezintă diferitele forme de cancer, iar ultimul sfert de cerc acoperă celelalte cauze de moarte.

Raportul O.M.S. pe 1991 face o clasificare a mortalității pe diferite boli pentru țările Europei plus S.U.A. și Japonia. Mortalitatea generală în România este de 1240,5 la 100.000 (adică 1240 de morți la 100.000 de locuitori). Aceasta înseamnă locul 2 după Ungaria, care are 1261,1 la 100.000 de locuitori. Mortalitatea prin boli cardiovasculare în România nu este de 50%, așa cum am prezentat în graficul de mai sus, ci 60,6%. Cu această cifră suntem tot pe locul 2, dar după Bulgaria, care are o mortalitate prin boli cardiovasculare de 60,7%. Locul 2 nu ar fi prea rău!... Dar aici este vorba de mortalitate...

Situația la noi în țară este deci următoarea: boli cardiovasculare 60,6%, cancer 12,1% și alte cauze 27,3%.

Dar care sunt factorii de risc pentru bolile cardiovasculare? Din 11 factori de risc, 3 sunt neinfluențabili: vârsta, sexul și ereditatea. Toți ceilalți 8 factori țin de stilul de viață. Trei din ei nu sunt legați de dietă: stresul, fumatul și sedentarismul, iar ultimii 5 sunt dependenți de dietă: colesterolul, trigliceridele, hipertensiunea arterială,

diabetul zaharat și obezitatea. În concluzie, dacă 8 factori din 11 pot fi influențați de stilul de viață, înseamnă că, prin simpla corectare a stilului de viață, putem reduce în mare măsură situația alarmantă a mortalității din țara noastră prin boli cardiovasculare. Dacă ținem cont de faptul că și 80% din cancere pot fi prevenite, dacă aplicăm cunoștințele care deja există cu privire la factorii de risc pentru acest grup de boli, putem trage concluzia că lumea bolnavă în care trăim suferă nu de neștiință, ca pe vremea lui Washington, ci de *indiferență*.

Pe data de 7 decembrie 1941, la ora 7, doi soldați americani au reperat pe ecranul radarului situat în Pacific zeci de puncte mișcătoare. Imediat, ei au raportat comandantului lor, un tânăr locotenent. Crezând că este vorba de niște avioane americane care soseau din California, ofițerul a rostit memorabilele cuvinte: "Nu vă faceți griji!" Alarma nu a fost declanșată și apărarea antiaeriană a tăcut. La ora 7 și 50 de minute, 353 de avioane japoneze bombardau baza militară americană de la Pearl Harbor. În câteva ore, S.U.A. au pierdut 8 vase mari de luptă, aproape toate avioanele și 2400 de oameni.

În România, anual mor aproximativ 180.000 de oameni numai din cauza bolilor cardiovasculare. Mai bine zis din cauza indiferenței față de bolile cardiovasculare, pentru că astăzi există o formidabilă forță de luptă împotriva acestui ucigaș. Puneți sirena să sune! Alarmă generală! Nimeni nu trebuie să moară din indiferență. Cum a spus dr. Christiaan Barnard, *inima nu trebuie să moară!*

Ce putem face:

1. Să ne asumăm mai mult răspunderea pentru sănătatea proprie. Să învățăm noțiunile de bază de anatomie și fiziologie. Să învățăm să ne luăm pulsul și tensiunea.

2. Să adoptăm o mentalitate activă cu privire la sănătate și un stil de viață preventiv.

3. Să ne dedicăm vieții. Nu e nevoie să murim prematur sau să petrecem ultimii zece ani în spital.

4. Să alcătuim un plan de schimbare orientat spre creștere, modificări treptate și echilibrate. Să nu abandonăm programul, dacă uneori mai greșim. Importantă este direcția în care ne mișcăm.

5. Să explicăm familiei și prietenilor motivul și rezultatele scontate ale acestei schimbări și să-i invităm să ne însoțească.

6. Să ne formăm noi cercuri de prieteni pornind de la noile deprinderi de viață sănătoasă.

La mulți și veșnici ani. Este urarea pe care am plăcerea să v-o adresez la acest nou început. Al

câtelea pentru fiecare? Mereu ne-am propus ca pentru acest moment să fim mai buni, mai amabili, mai oameni... Și nu numai pentru acest început... Dar... a doua zi ne-am reluat mersul obișnuit.

Anul 1993 a fost un an tulburat, un an cu multă violență și ură. Sângele a curs din plin în satele, orașele și pe câmpurile de luptă fratricidă. Anul 1993 a fost martorul foametei și epidemiilor. Câte vieți care, la început de an, au primit felicitarea "La mulți ani!" n-au ajuns să-l și aibă! Câte vise sfărâmate, câte idealuri distruse, câte suferințe nealinate și câte speranțe și așteptări spulberate! In casele multora domnește frigul, sărăcia, lipsa și dezolarea...

Dar anul 1993 a fost și un an de har. El a fost sub dirijarea Aceluia care este Dumnezeu timpul și al spațiului, al micro și macrocosmosului. Câte idealuri au fost atinse și câte vieți au fost schimbate! Câte dezastre morale și spirituale au fost transformate în noi speranțe și noi viziuni! Câți tineri și-au descoperit capacitățile și vocația!

Cu siguranță, anul care s-a încheiat ne-a lăsat și o moștenire valoroasă. Ne-a lăsat speranța fericită care nu se întemeiază pe ce pot face oamenii, ci pe ce poate face Dumnezeu. Și El poate... și El va face.

Un an nou... câți încă

Cum va fi anul 1994? Ce ascunde el în faldurile lui necunoscute? Va fi unul mai bun, mai plin de realizări îndrăznețe, mai bogat? Cred că el va fi ce vom face noi toți din el; ce vom alege noi să facem din el. Anul nou nu ne oferă garanții reale de prosperitate și de bunăstare. Schimbarea unei stări, a unei situații, a unei conjuncturi nu se face prin decizii, hotărâri și decrete. Ea se face prin schimbarea oamenilor. Cheia este omul... Nașterea lui din nou. Dacă 1994 va aduce acest lucru, atunci putem avea speranță.

Să ne punem ținte? Desigur! Fără ținte, vom pluti la voia întâmplării. Vă ofer una: Să fim mai buni unii cu alții! Să fim mai toleranți față de cei ale căror păreri nu se aseamănă cu ale noastre, care nu cred ca noi, care nu se manifestă ca noi, care au un alt stil de viață, care gândesc altfel, care au o altă filosofie decât a noastră.

Anul 1994 este an jubiliar pentru Biserica Adventistă: o sută cincizeci de ani de existență, ani de experiențe extraordinare, ani de lupte și biruințe, ani de zguduiră cutremurătoare, ani de călăuzire divină și de confirmare a faptului că este biserica sfârșitului. O istorie nemaipomenită s-a desfășurat în acest veac și jumătate. O călătorie

către Canaanul ceresc, care a stârnit admirația lumii înconjurătoare, dar și ura vrăjmașilor.

Vom avea ocazia să privim în urmă drumul pe care ne-a condus Dumnezeu și să analizăm istoria inspirată a acestei mișcări profetice chemate să împlinească în planul divin un rol unic pentru Dumnezeu și pentru încheierea lucrării Sale pe pământ.

Anul acesta se încheie marea campanie misionară - Anul profeției - care va aduce un rod bogat pentru împărăție.

Unde te găsești în aceste planuri impresionante? Unde vei fi găsit de Duhul cercetător al lui Dumnezeu? Care îți sunt investițiile preferate? În ce direcție dirijezi mijloacele, talanții, capacitățile, timpul și tot ce ești și ai? Către cer sau către pământ?

Anul 1994 este anul unei noi ocazii de creștere și de experiențe; este momentul unui început mai bun. Este anul unei noi pocăințe și al unei noi consacrări; este momentul în care să spunem:

"Dacă nu mergi Tu cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici!"

Să ne înnoim viziunea, să ieșim din cercul nostru strâmt și să căutăm mai mult fericirea celor din jur, dacă vrem ca noi înșine să fim fericiți.

*Nelu Dumitrescu,
președintele Uniunii Bisericii
Adventiste de Ziua a Șaptea din
România*

ISUS

↑ n i m a g i n i

Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela înălțat pentru ca Dumnezeu să sălășluiască în el prin prezența Lui avea ca scop să fie o învățătură intuitivă pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu din veacurile veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și mânjită de rele, inima omului n-a mai dat la iveală slava Celui Sfânt. Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc și prin harul salvator inima devine din nou templu Său. Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o mărturie continuă despre înaltele țeluri puse în fața fiecărei ființe. Dar iudeii n-au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Spiritului lui Dumnezeu.

Hristos, Lumina lumii, pag.132

Este cu neputință pentru o minte mărginită să înțeleagă lucrarea mântuirii. Taina ei întrece știința omenească; dar acela care trece de la moarte la viață își dă seama că aceasta este o realitate dumnezeiască. Putem cunoaște începutul mântuirii printr-o experiență personală.

Urmările se văd în decursul veacurilor veșnice.

Hristos, Lumina lumii, pag.143

Ați privit în ultimul timp mai atent la Isus? Rezervați-vă câteva minute și studiați aceste imagini ale lui Isus. El este singurul nostru model; și ca să ajungem ca El, trebuie să avem o înțelegere clară despre chipul Său.

că avea să fie despărțit de ei, unirea spirituală cu El rămânea neschimbată. Legătura care este între mlădiță și viță, a zis El, reprezintă legăturile voastre cu Mine. Altoiul este înfipt în vița cea vie și apoi crește în tulpină, legându-se fibră cu fibră și vas cu vas. Viața viței devine viața mlădiței. Tot așa și sufletul, care era mort în nelegiuri și păcate, primește viață prin legătura cu Hristos. Legătura cu El se face prin credința în El ca Mântuitor personal. Păcătosul își unește slăbiciunea cu tăria lui Hristos, goliciunea sa cu plinătatea lui Hristos, nimicnicia sa cu puterea dăinuitoare a lui Hristos. El are gândul lui Hristos. Natura omenească a lui Hristos a atins natura noastră omenească și natura noastră omenească a atins divinitatea. În felul acesta, cu ajutorul Duhului Sfânt, omul ajunge părtaș al naturii dumnezeiești. El este primit în Cel Prea Iubit.

Hristos, Lumina lumii, pag. 631

A fost nevoie de putere creatoare pentru a reface sănătatea aceluia trup în stare de descompunere. Același glas care a dăruit viață omului creat din țărâna pământului a rostit cuvinte de viață și pentru slăbănogul muribund. Și aceeași putere care a dat viață trupului a reînnoit și inima. Acela care la creațiune „a zis și s-a făcut“, care „poruncește și ce poruncește ia ființă“ (Psalm 33,9) rostise o hotărâre de viață pentru omul mort în greșeli și păcate. Vindecarea trupului era o dovadă a puterii care înnoiește inima. Hristos a poruncit slăbănogului să se ridice și să meargă, „ca să știți“, a zis El, „că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele“.

Hristos, Lumina lumii, pag. 235

Faptul
că Fiul lui
Dumnezeu

trebuia să vină pe pământul acesta ca om îl umplea pe Satana de uimire și de temere. El nu putea să pătrundă taina acestei mari jertfe. Sufletul lui egoist nu putea înțelege o așa iubire pentru neamul omenesc. Gloria și pacea din ceruri și bucuria legăturii cu Dumnezeu erau numai slab înțelese de oameni, dar ele erau prea bine cunoscute de Lucifer, heruvimul acoperitor. De când pierduse cerul, se hotărâse să se răzbune, făcând și pe alții să-i împărtășească soarta. Lucrul acesta căuta el să-l realizeze, făcându-i să subaprecieze lucrurile cerești și să-și lege inima de lucrurile pământești.

Hristos, Lumina lumii, pag. 90

Cerul urmărea cu durere și surprindere pe Hristos atârând pe cruce, cu sângele șiroid din rănilor din tâmpile Sale și sudoarea amestecată cu sânge stând pe fruntea Lui. Picătură cu picătură, sângele curgea din mâinile și picioarele Sale pe stânca găurită pentru a se pune în ea piciorul crucii. Rănilor făcute de cuie se lărgeau pe măsură ce greutatea corpului Său trăgea de mâinile Lui. Răsuflarea Lui chinată devenea din ce în ce mai curtă și mai grea pe măsură ce sufletul Său se zbătea sub povara păcatelor lumii. Tot cerul a fost plin de uimire, atunci când rugăciunea Domnului Isus s-a înălțat în mijlocul groaznicilor Lui suferințe: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac“. Luca 23,34. Și cu toate acestea, se aflau acolo oameni făcuți după chipul lui Dumnezeu, care se uniseră ca să zdrobească viața singurului Său Fiu. Ce privești pentru Universul ceresc!

Hristos, Lumina lumii, pag. 715

În imagini

Mulți privesc la această luptă între Hristos și Satana ca la ceva care n-ar avea nici o legătură cu viața lor și nu i-ar interesa deloc. Dar lupta aceasta se repetă în adâncul inimii oricărui om. Nimeni nu părăsește rândurile celui rău pentru a sluji lui Dumnezeu fără să întâmpine asalturile Satanei. Ademenirile la care a rezistat Hristos au fost aceleași cărora nouă ne este atât de greu să ne împotrivim. Ele au fost aruncate într-o măsură cu atât mai mare asupra lui Hristos cu cât caracterul Lui este superior caracterului nostru. Ducând povara grozavă a păcatelor lumii, Hristos a biruit ispita poftelor, iubirea de lume și dorința după strălucire care duce la îngâmfare. Ispitele acestea au biruit pe Adam și pe Eva și tot ele ne înving pe noi atât de repede.

Hristos, Lumina lumii, pag. 91

Marta 93



Ce a fost? Ce trebuia să fie? Ce va fi? Ce trebuie să fie? Intrebări legitime, provocatoare, pline de sensuri, generatoare de neliniște și încredere, de regret și speranță.

MARTA '93 a fost o reușită, un succes altfel de cum l-am așteptat și plănuțit. Dar ce a fost MARTA '93? Acesta a fost numele codificat, așa cum le place tinerilor să-și denuască acțiunile, un nume care cuprinde în cele șapte semne grafice întreaga filosofie. Marta este un nume tânăr, nervul casei din Betania, unde Isus Se afla între prieteni și Se simțea bine. Betania anului 1993 și-a propus să fie locul de suflet, unde Maestrul să Se poată simți în voie.

MARTA '93 poate fi luat și ca un acronim al propoziției: Misionarii adventiști ai României sunt tinerii anului 1993. Acest enunț este un adevăr. Fără să-și propună să devină o mișcare paralelă Departamentului lucrării laice, tineretul formează majoritatea resurselor umane cu care operează evanghelizarea, iar peste 60% din noii veniți sunt tineri, ceea ce justifică prezența misionară.

Un alt fapt face însă mai justificată prezența misionară în MARTA '93, și anume di-

recția internă a lucrării tineretului. Anul 1993 a contribuit la clarificarea filosofiei lucrării tineretului și la descoperirea că direcția principală de acțiune și interes, domeniul de referință și definiție este misiunea internă.

Anul Evangheliei pentru Tineret, din care MARTA '93 face parte, a început cu o serie de șase festivaluri care au marcat startul programului: Slobozia, 500 de participanți - probă de seriozitate și interes; Tg. Mureș, 250 de participanți - ce plăcut și dulce este să locuiești frații împreună; Craiova, 600 de participanți - vibrație de generozitate; Iași, 1000 de participanți - Cincizecime de Crăciun; Arad, 700 de participanți - senin plin de promisiune, Sângeorz-Băi, 700 participanți - locul unde s-au deschis zăgazurile cerului. Acesta este sumarul turneului MARTA '93 - Start.

Regretabil este însă că valul de entuziasm nu a putut penetra decât într-o mică măsură până la comunitățile locale. Barierele reale care au blocat fluxul ne pun pe gânduri. Anul acesta trebuie să meditam cinst și curajos la acest fapt și să găsim soluțiile de deblocare a sistemului.

Oricum, MARTA '93 a însemnat un succes. Raportul

secției de vacanță sună cam așa: 49 tabere de district, 4235 participanți, o tabără studențească, o tabără teologică, o tabără misionară și de lucrare socială. Pe ansamblul întregului an, se apreciază un câștig de 3500 de suflete, ceea ce constituie motivul nostru de recunoștință și laudă față de Domnul Secerișului.

MARTA '93 a fost momentul de start al mișcării studenților adventiști și întemeierea Asociației AMICUS, cu filiale în nouă centre universitare și programe de activități. Este un început cu dificultăți și neajunsuri, dar și cu speranțe și promisiuni.

Congresul Evangheliei pentru Tineret poate fi considerat sărbătoarea majoră a MARTEI '93 cu cei aproape 10000 de participanți și cu bucuriile și tristețile de rigoare.

Cam atât despre ce a fost.

Dar ce va fi? Ce ar trebui să fie?

DANIEL '94 este o nouă etapă din experiența tineretului adventist din țara noastră. Acest proiect beneficiază de experiența MARTEI '93 și așază un nou ideal biblic în fața bisericii tinere. Cartea lui Daniel și experiența de viață și credință a eroilor acestei cărți este sursa de inspirație a ini-



daniel 94

țiativelor spirituale ale anului 1994. Așa cum "Dumnezeu a dat știință, înțelepciune și pricepere acestor tineri", El va susține și programele acestui an.

DANIEL '94 poate fi citit și ca acronime: Domnul Alege - Noii veniți pentru Inaintarea Evangheliei în Lume, sau Dumnezeu Are Nevoie de Inimi Entuziaste în Lucrare. Lista rămâne deschisă creativității și imaginației tineretului.

Cartea lui Daniel sugerează o serie de tematici care pot constitui baza primară a lucrării tineretului în anul 1994:

- Afirmarea credinței active, care stinge puterea focului și închide gura leilor,

- Viziunea timpului sfârșitului, când Mihail intervine în salvarea rămășiței poporului Său.

- Reconsiderarea darului profetic acordat cu generozitate mai ales tinerilor.

- Lucrarea în grupe mici, după modelul celor patru tineri în Babilon.

- Lucrarea tinerilor din centrele universitare, asemenea celor din Universitatea imperială a Babilonului.

- Dezvoltarea identității tineretului și a lucrării sale în

condiții noi de deschidere, dar și de pericole și influențe.

- Refacerea stilului de viață ca valoare distinctă încredințată rămășiței.

- Transmiterea valorilor morale, cu tenacitate și demnitate, și afirmarea lor într-un cadru neprielnic.

- Afirmarea și apărarea închinării adevărate în condițiile de ascensiune ale spiritului babilonian.

- Supraviețuirea spirituală și dezvoltarea personală în condiții adverse și chiar riscante.

- Centrarea atenției și a punctului de sprijin pe "Cel de-al patrulea din cuptor, care seamănă cu un Fiu de Dumnezeu". Regăsirea hristocentrismului adventist salvator.

Inițiativele și activitățile izvorâte din acest fond de problematici sunt menite să conducă la reducerea pierderilor, dezvoltarea spirituală, sporirea capacității de acțiune și implicare a tineretului în Misiunea Globală.

Strategia noastră tinde spre dezvoltarea identității tineretului în următoarele direcții principale:

1. Evaluarea maturității credinței și loialității tineretului

nostru față de biserică și valorile ei morale.

2. Identificarea factorilor de risc, înstrăinare și pierderi.

3. Crearea unei structuri autohtone de organizare și lucrare.

4. Aplicarea progresivă a modelului în toate bisericile locale.

5. Organizarea cabinetelor de tineret ale președinților.

6. Conștientizarea bisericii despre valorile reale ale tineretului.

7. Conștientizarea tinerilor despre valorile morale ale bisericii.

8. Instruirea corespunzătoare a liderilor de tineret.

9. Armonizarea și integrarea lucrării tineretului în celelalte structuri ale bisericii.

Acestea sunt planurile larg cuprinzătoare. Puterea datătoare de viață va veni de la Dumnezeul lui Daniel, Hania, Mișael și Azaria, care a promis că va trimite pe prorocul Ilie să ne susțină. Rugați-vă cu noi pentru aceasta!

Ion Buciuman

Bate clopotul

În jur de 2000 de tineri (și mai în vârstă) au auzit în vacarmul vremii un sunet aparte de clopot, ca o chemare personală, și au sosit din toate părțile ca să dea ființă uneia din cele mai îndrăznețe instituții de pe Terra: Școala misionară!

Născută la sugestia fratelui Brad Thorp, Școala misionară de voluntari a fost plănuită să se desfășoare în clase mici, la sediile celor 6 conferințe. Când însă ne-am pomenit cu tineri veniți din depărtări, chiar de la capătul conferințelor, ca organizatori am fost determinați să deschidem noi centre situate în locurile cele mai favorabile cursanților. Și astfel, în loc de 6, astăzi sunt... 17 centre. Pentru Moldova, sunt Suceava, Iași, Bacău și Tecuci; pentru Muntenia, sunt București, Ploiești și Constanța. În Oltenia, la Craiova, Roșiori și, în cele din urmă, Pitești. În Transilvania de sud, Brașov și Târgu-Mureș. În Transilvania de nord, la Cluj, Sighetul Marmăției și Șimleul Silvaniei; iar în Banat, la Timișoara și Arad. În ciuda faptului că materialele didactice au fost produse cu întârziere (fiind nepregătiți pentru marele număr de participanți) și în ciuda faptului că elevii de limba maghiară (participanți la clasele din Târgu-Mureș, Șimleul Silvaniei și Brașov) n-au putut primi decât

un singur curs în limba maghiară, entuziasmul Școlii misionare e în creștere. Este impresionant să vezi băieți și fete și chiar părinți venind cu ce pot de la mari distanțe, unii sacrificând noaptea pentru drumul de întoarcere, numai ca să nu piardă cursurile.

Responsabilul pentru Moldova, fr. Gavril Bardan, ne spune: "Cursurile 'Fenomenul adventist' și 'Principiile unui nou stil de viață' au constituit o revelație pentru mulți, reorientând direcția lor și filosofia slujirii pentru cei din jurul lor... iar dintre cele mai frumoase experiențe au fost făcute cu ocazia practicii la Sistemul Maranatha". Fr. Gheorghe Modoran ne spune din partea Munteniei: "Am rămas impresionat de faptul că nici viscolul neașteptat din noiembrie n-a înfrânt bucuria participării. La ultima întâlnire lunară a lucrătorilor din conferință, foarte mulți pastori și-au exprimat satisfacția lor pentru roadele Școlii misionare, deja vizibile". Fr. Mihai Mohanu ne-a povestit despre spiritul de jertfă al cursanților din zona Vâlcea și Pitești, care au plătit bani grei pentru călătorie ca să nu lipsească de la cursuri. "La Timișoara și Arad - ne spune fr. Nelu Stinghe - lucrează deja 16 grupuri de acțiune stabile. Cred că ar trebui să extindem cât mai repede această

lucrare". Fr. Ernest Szasz, responsabil în Transilvania de sud, spune: "Marea noastră problemă este lipsa materialului în limba maghiară. Sperăm ca aceasta să nu-i dezamăgească prea mult pe acești cursanți. Studenții noștri fac o experiență plăcută în contactul cu oamenii; unii sunt deja gata să formeze grupe de seminarii". Fr. Beniamin Roșca, din partea Transilvaniei de nord, ne mărturisește: "Cred că pragul dificil va fi trecerea de la cunoașterea teoretică la acțiunea practică. Sperăm ca cei ce au absolvit primul nivel să fie cooptați ca adevărați misionari Maranatha".

Bănuțiți care sunt cauzele succesului acestei școli? Prima este nevoia adâncă a membrilor noștri și mai ales a tineretului de cunoaștință spirituală și de implicare vie în lucrare. Iar a doua a fost faptul excepțional că toți administratorii din Conferințe, de la președinte până la directorul de departamente, s-au dăruit cu jertfă în predarea acestor cursuri. De aceea, cineva putea spune: "Cred în reușita școlii și sunt convins că ea va conduce spre mult așteptata redeșteptare..."

Și ce-ați zice dacă mâine, Școala misionară ar fi integrată oficial în sistemul teologic de învățământ?

Lucian Cristescu

Ceremonii de dedicare a noilor case de rugăciune. Se încheie lucrul la din ce în ce mai multe șantiere ale caselor noastre de rugăciune. În ultima parte a anului 1993, au avut loc atât de multe ceremonii de dedicare a noilor case, încât nu putem să prezentăm decât lista lor, probabil și aceasta incompletă - Conferința Banat: Sacoșu Turcesc (Timiș); Conferința Muntenia - Băneasa (Giurgiu), Tufeni și Satu Banului (Prahova) și Noul Grant în București; Conferința Oltenia - Cherlești (Olt), Țigănești (Teleorman), Drăgășani și Vaideeni I (Vâlcea); Conferința Transilvania de Nord - Dipsa (Bistrița-Năsăud), Borșa și Leordina II (Maramureș); Conferința Transilvania de Sud - Șerbeni (Mureș). Iar Conferința Moldova a avut o adevărată pleiadă de inaugurări: Valea Mărului, Țepu, Ivești și Gohor (Galați), Chiril, Dolhasca, Gura Humorului, Câmpulung Moldovenesc, Broșteni și Iaslovăț (Suceava), Poenești (Vaslui), Sănduleni și Hârja (Bacău), Roma (Botoșani).

Felicitări constructorilor și recunoștință lui Dumnezeu! Iar acum, la lucru, misionari!

Statistică. Anul 1993 se încheie cu un număr de 5224 de persoane botezate pe tot cuprinsul Uniunii noastre. Cu aceasta numărul total de membri se ridică la 63 530.

Corurile adventiste adună din nou premii. Participând la a 3-a ediție a Festivalului concurs de muzică religioasă, ce a avut loc pe data de 4 decembrie 1993 în aula Facultății de Drept din București, corul de copii „Flori și stele” al comunității Noul Grant din București, dirijat de Carmen Stoica, a obținut locul 1 la categoria coruri pe voci egale. Deoarece și la edițiile din anii 1991 și 1992 a obținut același loc, cu această ocazie corului de copii i s-a conferit Marele Premiu al festivalului.

Participând pentru prima dată la această ediție, corul de cameră „Armonia” din comunitatea Buzău, dirijat de Nourăș Costea, a obținut locul 2 la coruri de cameră.

Brad Thorp revine. La un an după încheierea campaniei „Noile dimensiuni ale vieții”, fr. Brad Thorp a revenit în România între 31 decembrie și 4 ianuarie. Au fost vizitate noi comunități din București și a avut loc o întâlnire cu cei botezați în urma activității sale între noi.

Momentul cel mai semnificativ al agendei a fost consfătuirea cu pastorii care au participat la Institutul de evanghelizare din anul 1992. Cu acea ocazie, au fost revăzute principii importante privind pregătirea și organizarea activității misionare, și mai mult timp a fost acordat consolidării și integrării în biserică a noilor convertiți.

Dezvoltare rapidă în Bulgaria. Bulgaria a cunoscut cea mai dramatică creștere a numărului de membri în Diviziunea Euro-Africa de la căderea comunismului. După sesiunea Conferinței Generale din 1990, ea aproape că și-a dublat numărul, de la 3000 la 6000 de membri. În 1990, ea avea 47 de comunități, cu 5 case de rugăciune. Cu ajutorul unor donatori, s-au cumpărat sau renovat anumite clădiri, amenajând 47 de case de rugăciune. Casa de editură din Bulgaria a produs: *Calea către Hristos, Hristos Lumina Lumii, Marea Luptă, Faptele Apostolilor, Dietă și Hrană, Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, precum și un mare număr de broșuri și reviste.

În Sabatul din 8 ianuarie a.c. la Sofia au început cursurile Institutului pentru evanghelizare și creșterea bisericii, cu un program similar celui desfășurat la noi în toamna anului 1992. Directorul institutului este Fr. Brad Thorp. Participă un număr de 25 de pastori și de două ori mai mulți laici.

În februarie, vor începe și prelegerile publice „Noile dimensiuni ale vieții”.

Vizită. Doi profesori de la Colegiul Adventist Atlantic Union, Vera Davis, care conduce Școala de asistenți medicali și Dean Davis, care conduce Departamentul de teologie, au făcut o scurtă vizită care a cuprins Institutul Teologic din București și Școala Adventistă de asistenți medicali de la Brăila.

Avem privilegiul să participăm împreună la cea de-a patra Săptămână a căminului. Sperăm ca acest timp special de instruire, părtășie și dezvoltare să își capete în viața bisericii un loc la fel de prețios ca și Săptămâna de rugăciune de toamnă.

Anul acesta, Biserica Adventistă, în consens cu Organizația Națiunilor Unite, desfășoară programul intitulat "Putere pentru familie în vederea creșterii și înnoirii". În paginile care urmează, veți găsi materiale pentru două servicii divine din Sabatele de deschidere și de închidere. Este de dorit ca cei care vor prezenta aceste materiale să le studieze în mod atent și să le adapteze nevoilor și specificului comunității. De asemenea, se recomandă ca, după prezentarea materialului, să se creeze un timp pentru discuții, rugăciune și punerea la punct a unor planuri care să aplice ideile sugerate.

În celelalte zile, Săptămâna căminului creștin va fi subliniată prin altare de familie deosebite și, acolo unde este posibil, prin întâlniri ale unor grupe de familie. Pentru fiecare seară, câte un capitol al cărții de curând apărute la editura noastră "Inimi întoarse" poate să constituie sursă de meditație, discuție, rugăciune și plănuire.

Iubire pentru toate anotimpurile

Ron Flowers

Texte de bază: *Plîngeri 3,23; Osea 2,20.*

Introducere

Tema Anului Internațional al Familiei este „Putere pentru familie, în vederea înnoirii și creșterii“. În lumea noastră, schimbarea este inevitabilă. Iar în căsătorie schimbarea este un proces normal. Astăzi, vom privi căsătoria din această perspectivă și vom studia în ce fel soții și soțiile pot fi sprijiniți ca să facă față schimbărilor din relația lor.

Schimbări în căsătorie

Schimbări în concepția despre căsătorie. În societatea de astăzi, familia parcurge un proces de schimbare pe multe planuri. Stilul tradițional era bazat pe datorii și obligații clare, autoritatea se afla toată în mâna bărbatului, iar rolul femeii era să poarte de grijă copiilor și gospodăriei. Conflictele între soți au fost frecvente,

dar autoritatea bărbatului a impus în cele din urmă calea de urmat și, chiar atunci când gândul despărțirii a fost cultivat, presiunile sociale - din partea familiei lărgite, a satului sau a comunității religioase - au fost destul de puternice pentru ca familia să nu se destrame. Același efect l-a avut și dependența materială a soției și a restului familiei de soț care, de regulă, asigura pâinea tuturor. Acest model caracterizează încă multe familii în societatea și biserica noastră.

Atunci când acest tipar de organizare a familiei este aplicat de oameni ai credinței, conduși de principii biblice și cu inimi umplute de iubirea lui Dumnezeu, rezultatele sunt armonie, stabilitate și eficiență.

Adesea, însă, aceste condiții spirituale și de caracter au lipsit și urmările sunt prea bine cunoscute. Răspunsul societății moderne nu a încurajat la transfor-

marea spirituală a celor care formează căminul, ci a creat un stil de familie în care nevoile individuale sunt mai importante decât binele comun și stabilitatea familiei, iar, în caz de dificultăți mai serioase, ieșirea din criză este ușoară: despărțirea.

Astfel, cei care intră astăzi în căsătorie au așteptări care se deosebesc considerabil de idealul de familie al generației dinainte. Nevoile emoționale sunt socotite mai importante decât siguranța materială sau statutul de căsătorit. Cei ce se căsătoresc o fac în căutarea afecțiunii, a tandreței și satisfacției pe care o promite intimitatea, iar unitatea în modul de gândire, în planuri și activități este considerată o condiție obligatorie pentru a rămâne împreună.

Acestea sunt cerințe legitime, dar realizarea lor este împiedicată de aceleași defecte adânc înrădăcinate în natura umană, care au făcut să se considere că modelul tradițional de familie este defec-

tuos. Dacă familia structurată ierarhic, bazată pe datorii și obligații clare, a fost ruinată de egoism, minciună și mândrie, modelul actual, mși democratic, egalitar și flexibil nu va merge mai departe cu același fel de oameni, ba chiar dimpotrivă.

Schimbări agresive. Evenimente imprezibile cum sunt: moartea unui membru al familiei, îmbolnăviri, mutări, dificultăți financiare, eșecuri profesionale și alte pierderi de acest fel supun relația de familie la o tensiune foarte mare. Trebuie să menționăm și evenimente care acționează simultan asupra unei societăți întregi, de exemplu dezastre naturale (inundații, cutremure) și calamități sociale masive (războaie, criză economică). Crizele pot fi declanșate și de schimbări aparent pozitive cum ar fi terminarea facultății sau promovarea într-un post mai bun. Schimbările extraordinare din Europa de răsărit din ultimii

patru ani au adus atât de multe înnoiri pozitive, dar au generat și multe drame.

Toate aceste evenimente produc situații primejdioase din punct de vedere emoțional și au efecte puternice în planul relațiilor de familie. Deși în general nu ne putem pregăti în mod specific pentru asemenea situații critice, putem să ne formăm atitudini și un stil de viață care ne va permite o parcurgere mai bună a crizelor.

Schimbări previzibile. Schimbările previzibile au ajuns să fie cunoscute prin studierea dezvoltării ființei umane. Specialiștii au schițat o diagramă a ciclului vieții care se întinde de la perioada premergătoare nașterii până la moarte. Câteva din crizele dezvoltării, așa cum au mai fost denumite, sunt următoarele: nașterea, înțârcarea, controlul excreției, începerea școlii, pubertatea, adolescența, încheierea studiilor, plecarea din cămin, începerea

unei cariere profesionale, logodna, căsătoria, adaptarea la viața de căsătorie (sau de celibat), sarcina, rolul de părinte, criza de la mijlocul vieții, pierderea părinților, pensionarea, moartea soțului/soției, moartea prietenilor și, în cele din urmă, moartea proprie.

În același fel în care există etape ale vieții individului, există și etape (au mai fost numite anotimpuri) ale căsniciei. Acestea survin ca urmare a schimbărilor prin care trec soții de-a lungul ciclului vieții, dar și datorită faptului că relația însăși are un ciclu al vieții. Fiecare etapă are anumite caracteristici proprii. Trecurile de la un anotimp la altul sunt perioade de risc sporit sau crize. Cei ce cunosc dinainte aceste stadii de dezvoltare și perioade de criză se pot pregăti pentru ele.

Iată o scurtă prezentare a stadiilor dezvoltării din ciclul de viață al familiei ca și sarcinile specifice pentru fiecare stadiu:

Stadiul

Întemeierea familiei

Familia cu copii mici/preșcolari

Familia cu copii școlari

Familia cu copii adolescenți

Familia în perioada plecării copiilor

Familia la încheierea rolului de părinte

Obiective

- Desprinderea de familiile de origine
- Stabilirea limitelor în relațiile cu prietenii și rudele
- Rezolvarea conflictului dintre nevoile individuale și cele comune.

- Reorganizarea familiei pentru a putea îndeplini noile datorii.
- Încurajarea în creștere a copiilor cu menținerea siguranței și a autorității.
- Clarificarea obiectivelor personale și de familie, alegerea căilor de realizare.

- Redistribuirea activităților în cămin.
- Clarificarea răspunderii pentru ajutorarea copilului la teme.
- Împărtășirea sentimentelor produse de nereușitele școlare ale copilului.

- Adaptarea raportului autonomie/control dintre părinți și copii la noua situație.
- Adaptarea rolurilor părinților și a regulilor de comportament.
- Pregătiri pentru plecarea copiilor.

- Despărțirea de familie.
- Plecarea în mod adecvat.
- Srijin la începerea facultății, a serviciului militar sau a activității.

- Reclarificarea relațiilor din familie.
- Ajustarea folosirii timpului și muncii.
- Adaptarea la pensie.

Cunoașterea acestor stadii cu caracteristicile lor ne ajută să ne pregătim pentru ele. Resursele credinței pot fi mai bine ținute asupra nevoilor speciale care apar în cursul acestor perioade de schimbare.

Căsătorii în căsătorie

Iată o altă prezentare a anotimpurilor căsătoriei care nu pune în centrul familiei nașterea, dezvoltarea și plecarea copiilor, ci recunoaște că, indiferent de prezența sau lipsa copiilor în familie, relația de căsătorie are o viață a sa proprie, cu schimbări de-a lungul timpului. Autorul acestui model consideră că, într-o căsnicie care durează mai multe decenii, se parcurg cel puțin patru „căsătorii” între soți și soție. Deci, putem vorbi de o serie de căsătorii care au loc pe măsură ce partenerii înaintează în viață.

Iată declarația unui specialist: „Aș spune că orice relație dintre două persoane căsătorite se schimbă profund la fiecare câțiva ani, cel mai adesea fără ca ei să o știe, cu toate că fiecare schimbare aduce atât durere cât și o anumită bucurie. Cursa cea lungă a căsniciei este un șir de schimbări continue, în care un bărbat și o femeie se zidesc sufletește unul pe altul și cresc spre maturitate. Căsătoria seamănă cu răurile care curg mereu prin pământuri noi, întotdeauna necunoscute.”

Căsătoria nr.1: Visul. Limbajul acestei căsătorii este: „Te iubesc. Trebuie să fii cu tine. Nu te voi părăsi niciodată. Tu vei fi întotdeauna pe primul loc în viața mea. Noi ne iubim.” Teama, nemulțumirea, sentimentele rănite sunt exprimate cu mare precauție, sau mai bine, ascunse. Deosebirile sunt tolerate sau mai des trecute cu vederea. Conflictul este evitat cu înverșunare, căci distruge visul. Intimitatea este întreținută de focul sentimentelor.

Căsătoria nr.2: Deziluzia. „Încă îmi place de tine, dar fără anumite schimbări nu pot să merg mai departe. Am nevoie de spațiu,

am nevoie de respect. Simt că îmi pierd individualitatea și nu aș dori. Suntem într-o criză.” Visul începe să dispară și, pentru a obține ceea ce dorim, încercăm să-l manipulăm pe celălalt. Uneori, îndrăznim să ne exprimăm simțămintele, dar încă ne este teamă, pentru că adesea ne pierdem controlul, suntem noi înșine derutați și deruțăm pe celălalt. Cerem ca diferențele neplăcute dintre noi și partener să fie rezolvate. Conflictul izbucnește din simțăminte de neîmplinire. Nu rareori ne luptăm, ne târguim, exercităm presiuni. Din când în când, intimitatea re apare, intensă, dar, când se ivesc tensiunile, ea dispare.

Căsătoria nr. 3: Descoperirea. „Ești o surpriză pentru mine. Ceea ce mi-a plăcut la tine la început a ajuns să nu mai îmi placă. Dar am descoperit calități noi, care mă fac să te prețuiesc într-un fel nou. De acum nu mai cred că totul trebuie schimbat. Învățăm să ne iubim.” Adevărata comunicare este o invitație și o muncă către egalitate. Ne cunoaștem și recunoaștem simțămintele, le exprimăm cu sinceritate. Descoperim că diferențele dintre noi sunt creative, părți necesare ale fiecăruia dintre noi și ale căsniciei noastre. Descoperim mai multe căi creative de a rezolva conflictele, ne îndreptăm mult mai repede spre soluții care să dea satisfacție ambilor parteneri.

Căsătoria nr. 4: Profunzimea. „Când sunt cu tine, mă simt bine, împlinit/împlinită. Când suntem departe unul de celălalt, am pace și siguranță. Suntem iubiți.” Acum este mai multă egalitate și reciprocitate adevărată în comunicarea noastră. Putem lăsa să se reverse atât gândurile, cât și simțămintele noastre. Găsim plăcere în diferențele dintre noi și chiar le dezvoltăm unul în celălalt. Acceptăm conflictul ca un proces sănătos și-l folosim ca să conducă la o creștere reciprocă.

Fără îndoială că sunt diferențe între familii și împrejurările diferite, dar cercetările și observațiile

au arătat că aceste „căsătorii în căsătorie” durează fiecare cam un deceniu, cu perioade de tranziție între ele. Incapacitatea de a ne adapta la trecerea dintre „căsătorii din căsătorie” sporește probabilitatea despărțirii și îngreunează extrem de mult procesul normal de creștere. Perioada de intrare și de ieșire din a doua „căsătorie” este extrem de riscantă, înșelătoare, și aici eșuează multe căsnicii care erau în esență bune și care ar fi putut să se maturizeze și să atingă un nivel profund de satisfacție și împlinire.

Angajamentul: sursa de stabilitate în perioadele de schimbare

Dacă asemănăm căsătoria cu succesiunea anotimpurilor, produsă de călătoria pământului în jurul soarelui, atunci angajamentul soțului și soției unul față de altul este asemenea forței gravitaționale care păstrează pământul pe orbita sa. Angajamentul celor doi pentru toată călătoria căsătoriei dă siguranța că, în ciuda oricăror lucruri care ar putea să le stânjenească înaintea, ei vor rămâne devotați și credincioși unul față de altul.

În același fel în care sursa atracției gravitaționale este soarele, angajamentul în căsnicia creștină își are izvorul în Dumnezeu. În numeroase ocazii, Scripturile aseamnă relația lui Dumnezeu cu poporul Său cu legământul căsătoriei. Iată câteva dintre textele cele mai remarcabile: Isaia 54,5; Ieremia 31,32; Osea 2,7; 2 Corinteni 11,2 și Apocalipsa 21,9. Ceea ce iese cel mai mult în evidență, privind caracterul lui Dumnezeu manifestat prin această relație, este credințioșia Sa: Osea 2,20 și Plângeri 3,23.

Relația de căsătorie este o părtașie destinată să dureze întreaga viață și este bazată pe un angajament total. Acesta este unul dintre motivele pentru care autorul Epistolei către Efeseni compară căsătoria cu legătura

dintre Domnul Hristos și biserica Sa (Efeseni 5,31.32). Domnul Hristos S-a angajat fără nici o rezervă să lucreze în favoarea comunității urmașilor Săi. El ne-a făgăduit că va fi cu noi întotdeauna (Matei 28,20). El a făcut din noi propriul Său trup (1 Corinteni 12,27; Efeseni 5,28-30). El ne-a iubit chiar atunci când noi ne-am dovedit necredincioși și Și-a dăruit viața pentru noi fără nici o șovăială, murind ca noi să putem trăi. Acest fel de iubire - iubirea pe care Domnul Hristos a avut-o față de noi - trebuie să fie manifestat și de noi în legătura de căsătorie.

Iubirea necesară să dea siguranță și stabilitate căsătoriei este de aceeași natură cu iubirea pe care Dumnezeu o arată față de fiecare dintre noi - un angajament necondiționat față de o ființă imperfectă. Aceasta consumă energie și efort. Înseamnă să te îngrijești de celălalt tot atât de mult cât te ocupi de tine însuși.

Principii pentru întâmpinarea schimbărilor

1. Așezați schimbarea într-o perspectivă mai cuprinzătoare. "Numai atunci când adoptăm o perspectivă pe termen lung asupra căsătoriei suntem cu adevărat liberi să riscăm să explorăm atât culmile, cât și văile unei relații care crește. Atunci când căsătoria este privită ca o călătorie în echipă, ca un proces de dezvoltare de-a lungul unei lungi perioade de creștere reciprocă, perioadele mai dificile pot fi așezate într-o perspectivă corectă."

Spiritul profetic, descriind mersul căsniciei de-a lungul primilor ani, aduce aceste observații pătrunzătoare, însoțite de un apel fără echivoc, la păstrarea angajamentului:

„Cu oricâtă grijă și înțelepciune s-ar fi intrat în căsătorie, puține perechi sunt pe deplin unite atunci când se încheie ceremonia căsătoriei. Adevărata unire a celor doi în legământul căs-

ătoriei este lucrarea anilor de mai târziu.

Pe măsură ce viața, cu povara ei de griji și tulburări, întâmpină perechea de curând căsătorită, sentimentele romantice cu care imaginația înconjoară, de obicei, căsnicia se destramă. Soțul și soția ajung să-și cunoască unul altul caracterul într-un fel care era cu neputință înainte de căsătorie. Aceasta este o perioadă extrem de critică a experienței lor. Fericirea și dezvoltarea întregii lor vieți viitoare depind de o atitudine corectă acum. Adesea, ei descoperă unul la altul slăbiciuni și defecte nebanuite; dar inimile pe care iubirea le-a unit vor descoperi și calități necunoscute mai înainte. Toți să caute să descopere mai degrabă calitățile decât defectele. Adesea, propria noastră atitudine, atmosfera cu care ne înconjurăm, hotărăște ce ni se va descoperi în celălalt. Sunt mulți care privesc orice exprimare a iubirii ca pe o slăbiciune și ei păstrează o rezervă care îi îndepărtează pe ceilalți. Acest spirit oprește manifestarea împreunei simțiri. Atunci când impulsurile de generozitate și apropiere sunt reprimite, ele se ofilesc și inima ajunge pustie și rece. Trebuie să ne ferim de această greșeală. Iubirea nu poate să existe multă vreme fără să fie exprimată. Să nu lăsăm ca inima celui care este legat de tine să sufere din lipsa bunătații și a împreunei simțiri.

Cu toate că pot să se ivească dificultăți, încurcături și descurajare, nici soțul și nici soția să nu întrețină gândul că unirea lor este o greșeală sau o deziluzie. Hotărâți-vă să fiți tot ce este posibil unul pentru celălalt. Continuați cu atențiile de la început. Pe orice cale cu putință, încurajați-vă unul pe altul ca să luptați în bătăliile vieții. Căutați să vă sporiți unul altuia fericirea. Urmăriți iubirea și îngăduința reciprocă. Atunci căsătoria, în loc să fie sfârșitul iubirii, nu va fi decât începutul ei. Căldura adevăratei prietenii, iubirea care leagă inimă de

inimă, este o preguștare a bucuriilor cerului" (*Divina vindecare*, p. 261).

2. Ori de câte ori este posibil, faceți planuri pentru schimbările pe care le puteți prevedea. Un număr însemnat de evenimente ale vieții pot să fie plănuite dinainte, cum ar fi schimbări profesionale, mutări, nașterea unui copil, și aceasta aduce siguranță și satisfacție. Unele aspecte ale diferitelor anotimpuri ale unei căsnicii sunt previzibile, ca și schimbările pe care ele le aduc.

3. Adaptați-vă schimbărilor prin care trece tovarășul de viață. Unele schimbări pot ruina o căsătorie, cum ar fi alcoolismul, violența fizică și emoțională sau adulterul. Totuși, sunt multe schimbări la care ne putem adapta dacă acceptăm cu adevărat pe tovarășul de viață ca pe o persoană prețioasă. Chiar trecerea timpului în sine îi schimbă pe oameni. Totodată, dragostea lui Dumnezeu și dragostea noastră, manifestate în timp, ajută pe tovarășul de viață să crească și să se îndrepte spre cotele cele mai înalte ale potențialului său. Astfel schimbarea produce adevărată satisfacție.

Există o legătură strânsă între procesul de adaptare și angajamentul pentru o căsătorie creștină. Trebuie să învățăm să ne acceptăm unul pe celălalt cu defectele și imperfecțiunile noastre. Căsătoria creștină este un angajament total, dar și angajamentul de a accepta, a prețui și a iubi pe celălalt, așa imperfect cum este.

4. Creșteți și schimbați-vă odată cu tovarășul de viață. O soție încerca să-și justifice divorțul, spunând despre soțul ei: "El n-a crescut odată cu mine". Căsnicia se dezvoltă în măsura în care ambii parteneri se dezvoltă, dar este datorită fiecăruia să faciliteze creșterea celuilalt.

Dumnezeu este perfect, idealul căsătoriei creștine este perfect și mijloacele pe care Dumnezeu le pune la dispoziția familiei creș-

ține sunt perfecte. Cu toate acestea, nu există căsătorie perfectă, nu există comunicare perfectă în căsătorie. Geniul căsătoriei creștine constă în acceptarea sarcinii pentru o viață întreagă de a face adaptări continue în dezordinea existenței umane, de a lucra necentenit pentru a îmbunătăți mijloacele de comunicare necesare pentru această sarcină și de a căuta puterea activă a lui Dumnezeu în toate.

Creșterea adevărată are loc în atmosfera iubirii și acceptării necondiționate. Un soț a anunțat-o pe soția sa că va merge la biroul patronului ca să-i ceară o mărire a salariului, pe care o considera pe deplin meritată. El era totuși agitat și neliniștit. Când, în sfârșit, și-a luat curaj ca să intre în biroul patronului, către sfârșitul zilei, acesta a fost de acord că merita o mărire și i-a dat un salariu mai mare chiar decât se aștepta.

Când a ajuns acasă, a observat că masa era așezată în sufragerie cu cea mai bună veselă. Soția sa pregătise o masă delicioasă. Soțul s-a gândit: „Probabil că cineva a sunat-o de la birou și a anunțat-o.”

El a intrat în bucătărie, i-a spus vestea cea bună, s-au sărutat și curând s-au așezat la masa așa de frumos aranjată și apetisantă. Lângă farfuria sa se afla o mică scrisoare, frumos caligrafiată: "Felicitări, scumpul nostru! Eram siguri că vei primi un salariu mai bun. Această sărbătoare îți spune cât de mult te iubim!"

S-au bucurat de masa plină, a fost veselie și părtășie. Când soția s-a ridicat să aducă desertul, el a observat că o altă scrisoare i-a căzut din buzunar. S-a aplecat, a ridicat-o și a citit-o: „Nu fi necăjit că nu ți-au dat un salariu mai bun. Oricum îl meritai. Această sărbă-

toare îți spune cât de mult te iubim!"

Concluzie. Căsătoria creștină are un avantaj decisiv în fața schimbărilor, pentru că ea își are rădăcinile în legământul lui Dumnezeu. Efectele distrugătoare ale schimbărilor nu pot să facă rău acelei căsătorii care este ancorată în Dumnezeu. Iubirea ca legământ nu se simte amenințată de schimbare, ci ea transformă schimbarea, vede ce este pozitiv în ea și o valorifică în mod creativ. Iubirea ca legământ este un angajament pentru veșnicie. Ea rabdă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Este o iubire care nu va pieri niciodată.

Ron Flowers

este directorul Departamentului Church Ministries de la Conferința Generală

Biserica și familia întrețesute în slujire

Adrian Bocăneanu

Într-o societate tot mai impersonală și în schimbare rapidă, familiile din comunitate se susțin reciproc, făcând din biserică un loc al mângâierii și creșterii, oferind lumii un exemplu.

Texte de bază: 2 Corinteni 1,4; Coloseni 2,2.

Introducere

Sabatul trecut am vorbit despre felul în care trecerea timpului, evenimentele personale și sociale și modificările în componența

familiei duc la schimbări în căsnicie. Reamintim că sunt schimbări care țin de dezvoltare, deci sunt previzibile (mersul la școală, adolescența, începerea carierei profesionale, căsătoria, nașterea copiilor, plecarea copiilor din căminul părinților, pensionarea), ca

și schimbări imprevizibile, pe plan personal (îmbolnăvire, accident, promovare sau retrogradare în serviciu, șomaj, pierderea tovarășului de viață prin moarte sau divorț) sau pe plan social (catastrofe naturale, criză economică majoră, război).

Biserica constituie o societate privilegiată în care membrii și familiile dezvoltă dorința, capacitatea și pricepera de a se susține reciproc de-a lungul schimbărilor pe care le parcurg.

Prăbușirea sistemului de sprijin pentru familie

În societățile tradiționale, familia a cuprins mai multe tipuri de relații decât astăzi: pe lângă tată și mamă, fii și fiice, ea cuprindea, de asemenea, frați și surori ai părinților, veri, bunici, nepoți, alte rude și chiar persoane atașate de familie. Familia largă era o unitate de supraviețuire. Când a fost nevoie, s-a adăugat sprijin și din partea bătrânilor cetății, a judecătorilor etc.

În societatea ebraică, solidaritatea familiei a fost foarte puternică. Aceasta se reflecta în reglementările privind sprijinirea familiilor sărăcite sau lovite de felurite nenorociri, ca și în regulile legate de răzbunarea sângelui. Fiecare membru al familiei era obligat să lupte pentru apărarea soțiilor, copiilor, fraților, surorilor, posesiunilor. Pe plan moral, fiecare trebuia să apere cinstea casei prin corectitudine personală. În caz de dezastru, suferea întreaga familie, iar cei căzuți în sărăcie erau susținuți și ajutați să se refacă.

Dumnezeu pretindea să se acorde atenție specială văduvelor și orfanilor, până acolo că El Insuși Se prezintă ca un Dumnezeu al văduvelor și orfanilor. O expresie foarte interesantă a protecției acordate familiilor tinere era scutirea temporară a bărbaților de incorporare în armată, ca și de alte datorii.

În Noul Testament, într-o perioadă în care biserica era încă foarte mică și relativ puține familii îmbrățișaseră creștinismul în totalitatea lor, comunitatea creștină prelua în mare măsură acest rol de sprijin. Domnul Hristos făgăduise celor care "au lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii... pentru Mine și pentru Evan-

ghelie" o bogată mângâiere aici, prin relații mult mai profunde în comunitate, ca și integrarea în familia viitoare a celor mântuiți. În suferință sau lipsă, în criză sau perioade de derută, comunitatea creștină și-a asumat rolul de susținere, după modelul Domnului Hristos.

Între timp, comunitatea creștină și chiar cea adventistă s-au dezvoltat numeric foarte mult și, într-o anumită măsură, s-a estompat acel spirit de grup, caracteristic începutului creștinismului. Într-o comunitate care numără de la o sută de credincioși în sus, sprijinul spontan între indivizi și familie începe să nu mai fie suficient și iese la iveală nevoia constituirii unor rețele de sprijin, care să beneficieze de un cadru organizat și instruit pentru slujire.

Cercetări în domeniul sociologiei arată că fiecare unitate familială are nevoie să fie integrată într-o rețea care cuprinde alte 6-8 familii cu care să dezvolte relații susținute. Dar cât de puține familii au parte în realitate de așa ceva! Societatea modernă se caracterizează printr-o mulțime de contacte, dar o sărăcie de relații. Biserica nu este de la sine exceptată de la acest proces.

Crizele și pierderile au un efect cumulativ

Atunci când o persoană sau o familie dă semne de funcționare defectuoasă, evenimentul critic sau pierderea considerată a fi cauza este, de obicei, ultima picătură, aceea care umple paharul. În spatele ei se află, de obicei, un șir de schimbări stresante și pierderi care s-au aglomerat într-o perioadă scurtă. Într-o asemenea serie de crize, efectul este cumulativ: unu plus unu produc mai mult de două unități de stres. Cu câțiva ani în urmă, doi profesori americani de psihiatrie au alcătuit o scală a stresului care însoțește experiențele vieții, dându-le o valoare numerică. Dintre primele paisprezece evenimente cu un

potențial stresant major, nouă sunt direct legate de starea vieții de familie (moartea soțului/soției - 100 puncte; divorțul - 73; separarea - 65; moartea unui membru apropiat al familiei - 63; căsătoria - 50; împăcarea cu soțul/soția - 45; schimbări majore în sănătatea sau comportamentul unui membru al familiei - 44; sarcina - 40; etc.)

Aceiași cercetători au descoperit că aproximativ 50% dintre persoanele care în cursul unui an au acumulat între 150 și 299 de puncte (scala completă enumeră 43 de evenimente care generează crize de readaptare, dar ea nu epuizează nici pe departe factorii de stres) se îmbolvădesc - pe plan fizic, emoțional sau psihosomatic. Dacă scorul unui an depășește 300 de puncte, 80% dintre persoane se îmbolnăvesc.

Creștinii sunt chemați la slujire, iar, atunci când adoptăm atitudinea de slujitori ai semenilor noștri, lucruri de felul acesta ne interesează. Împotriva tendinței firești de a evita să venim prea aproape de persoanele care trec prin dificultăți majore, vom menține o atitudine de alertă, gata să observăm mai ales acele împrejurări care aduc un complex de schimbări în viața cuiva. De obicei, considerăm că pastorii și slujbașii sunt cei care trebuie să aibă această preocupare, și aceasta face parte într-adevăr din slujba lor. Dar noi toți suntem chemați să fim slujitori unii altora, păzitori ai fraților noștri.

Cum să creăm ocazii de slujire

Atât ca pastori/slujbași, cât și ca slujitori unii pentru alții, în ce fel am putea să ne creăm ocazii pentru a oferi ajutor în criză? Iată o primă sugestie: Asemenea listei de rugăciune pe care mulți o avem, să ținem la zi o listă confidențială cu persoane care au sau ar putea avea nevoie de sprijin sufletesc: bolnavi, cei care au pierdut prin moarte pe cineva drag, șomeri, deprimați, handica-

pați și familia lor, părinți cu copii bolnavi fizic sau psihic, persoane singure, cei pensionați de curând, persoane care stau în fața unor decizii grele și dureroase. Lista poate să cuprindă, de asemenea, pe cei de curând căsătoriți, familii în care tocmai s-au născut copii, pe cei care s-au mutat de curând în localitatea/comunitatea noastră și, mai ales, pe cei care au devenit de curând membri ai bisericii.

În al doilea rând, pastorii, slujbașii și toți cei care doresc să-și ajute semenii trebuie să-și dezvolte sensibilitatea față de semnele subtile de tulburare care pe noi ne anunță că avem o ocazie de slujire. Adesea, când cei răniți zac pe drumul care coboară spre Ierihon, trecem pe partea cealaltă, pur și simplu pentru că nu-i observăm. Antenele radarului nostru emoțional trebuie să fie acordate pe lungimea de undă a oamenilor, pentru a sesiza strigătele de ajutor care, de obicei, sunt subtile sau codificate în mod derutant. Iată câteva semne tipice de tulburare:

1. Efort obsesiv de a păstra conversația la suprafață, evitând orice comunicare profundă.

2. Schimbări radicale în comportamentul obișnuit, inclusiv în participarea la comunitate.

3. Stânjenală la telefonul sau întâlnirea pastorului sau a unui slujbaș, evitarea dintr-un simțământ de vinovăție a unei asemenea întâlniri.

4. Deprimare, cu simptome ca insomnie, pierderea interesului față de activități altădată dorite, agitație și neliniște sau pasivitate, pierderea valorii proprii și a sensului vieții.

5. Ostilitate mascată între soți, adesea ascunsă de un comportament exterior excesiv de politic.

6. Copii tulburați emoțional și cu probleme de comportament (ceea ce adesea reflectă o nefericire familială ascunsă).

7. Îmbrățișarea unor idei sau grupuri extremiste.

Când asemenea semnale de tulburare sunt identificate, trebu-

ie să facem orice efort ca să fim la dispoziția acestor persoane, oferindu-le ajutor într-un mod care să le respecte libertatea.

A treia cale de a crea ocazii de slujire este folosirea înțeleaptă a unor întrebări sau afirmații de natură să întrerupă conversația superficială și să ofere un prilej pentru discutarea simțămintelor reale și a subiectelor dureroase. Iată câteva exemple: „Cum te descurci în această situație grea pentru tine?” „Din felul în care vorbești, îmi dau seama cât de apăsător ești.” „Cred că ești descurajat (dezamăgit, supărat, rușinat).” „Am senzația că porți o povară grea pe suflet.” Adesea, asemenea cuvinte surprind la început. Totuși, ele exprimă preocuparea noastră și dispoziția de a ajuta. O întrebare bine aleasă, încărcată cu simpatie și căldură, poate elibera pe oameni să vorbească despre poverile lor. O întrebare privind sănătatea spirituală a cuiva este la fel de potrivită între noi, credincioșii (sau din partea unui slujbaș) ca și întrebarea doctorului de familie privind sănătatea fizică.

În al patrulea rând, dezvoltarea capacității de a asculta pe cineva și a-i răspunde la nivelul simțămintelor poate să ducă o conversație cât mai aproape de nevoile sale reale. De obicei, suntem precauți să nu împărtășim nimic din adâncul sufletului și să ne retragem când celălalt începe să-și verse sufletul, cu dureri, dezamăgiri și îndoieli care ne tulbură și pe noi. O altă atitudine care ne împiedică să ascultăm pe cei care ne vorbesc despre necazurile lor este responsabilitatea pe care o simțim noi, mai ales ca pastori și slujbași, anume aceea că *trebuie* să rezolvăm aceste probleme. Dar noi avem destule probleme proprii încă nerezolvate, iar pe ale altora nu știm să le limpezim sau prețul pe care ar trebui să-l plătim pentru aceasta este prea mare. La aceste așteptări grandioase, la obsesia că noi trebuie să dăm răspunsuri pentru toate dilemele ce-

lor care ne vorbesc trebuie să renunțăm. În schimb, ceea ce putem să facem - să oferim o ureche care știe să asculte, o inimă care simte, puțin din timpul nostru oferit în exclusivitate și uneori un umăr pe care cineva să plângă - va declanșa procesul vindecării și va stimula resursele celui în suferință, care va spune: „Acum mă simt mult mai bine. Știu ce am de făcut.”

Momente de aur

Ca exemplu pentru ocaziile valoroase de slujire reciprocă pe care ni le oferă evenimentele vieții, să discutăm despre două momente de aur din viața familiei: perioada premergătoare căsătoriei și nașterea copiilor.

Perioada premergătoare căsătoriei, ca și timpul care îi urmează imediat, se încadrează în seria celor mai plastice perioade ale vieții sau, mai exact, este ultima șansă de remodelare puternică a convingerilor și comportamentului.

Emoțiile intense și adesea contradictorii, care însoțesc apropierea de căsătorie, speranțele strălucite și temerile nelămurite, euforia și anxietatea îi fac pe cei ce urmează să se căsătorească foarte sensibili și vulnerabili la influențe din afară.

Dacă acum pastorul și comunitatea sunt alături de ei, împărtășindu-se de entuziasmul și fericirea lor, ei vor fi pentru todeauna legați de bucuria familiei. Dacă acum pastorul și comunitatea vor ști să le liniștească temerile neîntemeiate și să-i ajute să găsească un răspuns pentru ceea ce merită să fie îngrijorați, alinând anxietatea și transmițându-le încredere și certitudini, relația dintre familie și biserică va fi totdeauna deschisă și încrezătoare. Dacă acum ei vor învăța, împreună cu pastorul și comunitatea, că orice capitol al vieții este în mod legitim subiectul convorbirii cu Dumnezeu în rugăciune, viața lor va fi efectiv trăită sub privirile binevoitoare ale

Tatălui. Și, dacă acum vor lua un angajament pentru slujirea lui Dumnezeu în biserică și prin semenii în nevoie, comunitatea credinței a câștigat nu numai niște membri, ci niște slujitori ai oamenilor și misionari pentru Hristos. Predica de nuntă va vibra în mod aparte în sufletul mirilor, iar participarea bisericii și restul programului vor fi nu doar amintiri ceoase, ci o sursă inepuizabilă de bucurie, încredere și curaj, un mesaj care va glăsuși permanent: „Suntem aici, lângă voi. E bine să fim împreună.“

Un alt eveniment de neuitat din viața familiilor, când comunitatea poate să fie aproape cu beneficii nemărginite, este nașterea copiilor. Ce așteptare încărcată de emoții, griji și încântare atunci când situația familiei este stabilă, părinții sănătoși, copilul dorit! Dar câtă frământare, teamă, revoltă sau disperare atunci când copilul nu a fost dorit sau se naște în împrejurări neprielnice! În fiecare din aceste cazuri, emoțiile și frământările sunt prea mari ca să fie suportate în singurătate. Regula nescrisă de a duce un dar cu ocazia unei asemenea vizite este frumoasă, dar, adesea, se dovedește o piedică de netrecut. Ceea ce va da însă cea mai mare valoare vizitei va fi însăși prezența binevoitoare, participarea la bucuria sau îngrijorarea familiei și, mai ales, căutarea împreună a feței lui Dumnezeu. În acest fel, încă de la naștere copilul este bine primit în comunitatea credinței, iar familia în noua configurație este asigurată de sprijinul celorlalți.

O ceremonie simplă de dedicare în comunitate a copilului și a părinților, pentru ca harul lui Dumnezeu să planeze asupra familiei, revărsând darurile cerului asupra căminului creștin, este impresionantă și contribuie în plus la legarea familiei de biserică.

O asemenea vizită, făcută familiilor neadventiste cu care suntem prieteni sau din vecinătate, poate fi un mijloc excelent

pentru a iniția sau consolida prietenii. Ocazia poate fi folosită pentru a lăsa în dar una dintre cărțile adventiste sau creștine scrise pentru părinți (*Inimi întoarse, Educație religioasă pentru copiii noștri, Cum să iubești cu adevărat pe copilul tău*). În asemenea momente, părinții apreciază foarte mult o carte practică care le dă ajutor pentru rolul nou pe care îl au de împlinit.

Fiecare eveniment, fiecare schimbare previzibilă sau accidentală care intervine în viața familiilor constituie prilejuri pentru a manifesta, cu tact și bucurie, iubirea creștină.

Biserica, o rețea de familii care se păstoresc între ele

Proporțiile pe care le atinge astăzi biserica, cursul tot mai complicat al vieții și urgența misiunii de proclamare a adevărului către cei care nu l-au primit pe Mântuitorul fac imperios necesar să ne întoarcem la modelul de slujire care a predominat în biserica primară și în orice perioadă în care biserica a fost vie și a crescut cu adevărat - credincioșii își împlinesc unii altora trebuințele spirituale într-o slujire a creșterii, vindecării, servirii, împăcării, instruirii pentru slujire și proclamării Evangheliei.

Vitalitatea spirituală a unei comunități este direct legată de sănătatea relațiilor dintre familii și grupe, acolo unde foamea inimii este cel mai bine potolită.

Încheiere

„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor“ (Matei 18,20).

Bucuriile și durerile vieții, momentele fericite și dramatice ale familiilor noastre sunt mijlocul pe care Cerul dorește să-l folosească pentru ca prezența mângâietoare și vindecătoare a lui Isus să se manifeste în sânul bisericii Sale.

„Timpul nostru pe pământ este scurt. Numai o singură dată trecem prin această lume. În timpul acestei treceri să facem tot ce putem mai bine. Lucrarea la care suntem chemați nu cere bogăție, poziție socială sau capacități neobișnuite. Ea cere un spirit amabil și jertfitor și o țintă hotărâtă. O lumină, oricât de mică, dacă arde continuu, poate să fie mijlocul de a aprinde multe alte lumini. Sfera noastră de influență poate părea strâmtă, capacitatea noastră mică, ocaziile noastre puține, cunoștințele noastre limitate; totuși avem posibilități minunate prin folosirea credincioasă a ocaziilor în propriul nostru cămin. Dacă vom deschide inimile și căminurile noastre pentru a primi principii dumnezeiești de viațuire, vom deveni canale pentru râuri de vindecare, ducând viață, frumusețe și rodnicie acolo unde acum nu este decât lipsă și uscăciune.“

Divina vindecare, p.258

An nou, timp de meditație

Brad Thorp

Numele lunii ianuarie vine de la zeul greco-roman Ianus. În mitologia păgână, acest zeu era prezentat ca având două fețe. Una privind înapoi, cealaltă înainte, spre viitor. Era o imagine a timpului de meditație despre trecut și viitor. La începutul anului nou, este potrivit să medităm înapoi, la binecuvântările lui Dumnezeu din anul care a trecut, și să ne gândim din nou la lucrurile asupra cărora Dumnezeu dorește să ne concentrăm noi, adventiștii de ziua a șaptea.

În societatea noastră modernă este ușor pentru noi, creștinii, să ne pierdem concentrarea, prioritățile. Supraviețuirea zilnică, cerințele societății de consum, afacerile, pregătirea școlară și obligațiile profesionale - toate pretind atenția noastră. Și, de multe ori, ne descoperim cam alături de drumul pe care dorește Dumnezeu să fim.

Care este prioritatea noastră? Care este obiectivul primar al vieții noastre? Care este scopul lui Dumnezeu pentru viața noastră? Ianuarie, începutul unui an nou, este un timp bun pentru reorientarea vieții noastre.

Aș sugera că Dumnezeu arată foarte clar care ar trebui

să fie prioritățile noastre. Matei 6,33: „...căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri (adăpost, hrană, îmbrăcăminte) vi se vor da pe deasupra.“ Ce este Împărăția lui Dumnezeu? Ea începe în inimile noastre. Îi aparținem noi 100% lui Dumnezeu? Acest lucru ne afectează obiceiurile. Avem noi un timp regulat pentru studiul Bibliei și rugăciune? Sunt practicile noastre alimentare, de sănătate, în armonie cu cele mai bune posibilități pe care le avem? Împărăția lui Dumnezeu conduce alegerea noastră. Reviste, radio, televizor, video, cărți pe care le acceptăm sau le respingem, toate sunt călăuzite de prioritatea noastră. Alegerile creează obișnuința, obișnuințele clădesc caracterul. Iar caracterul este singura posesiune pe care o vom avea când ne vom întâlni cu Dumnezeul nostru.

Prioritatea zilnică determină în final caracterul și descoperă cui suntem loiali - celui rău sau minunatului nostru Mântuitor. „Toate aceste lucruri...“ Recunoaștem noi că deseori ele devin „mai întâi“? Și totuși, continuăm să sperăm că Împărăția ni se va da „pe deasupra“. Dacă am avea curajul să socotim cât timp de-

dicăm noi săptămânal pentru Împărăția lui Dumnezeu și cât petrecem pentru „aceste lucruri“, am putea vedea mai bine care sunt cu adevărat prioritățile noastre.

Nu putem uita că ne aflăm implicați într-un război pentru mintea omenească. Două forțe în opoziție se luptă pentru supremație. Probabil că nu a existat în istorie un timp ca cel în care trăim noi. Mai mult ca niciodată, este vremea să înțelegem afirmația Spiritului Profetic că cea mai urgentă nevoie a noastră este o „redezteptare a adevăratei evlavii“.

Pentru anul în care intrăm, care sunt prioritățile dumnea-voastră? Ce devine important în cele 24 de ore ale zilei? Hrana? Îmbrăcămintea? Familia? Serviciul? „...toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.“ Așa spunea Isus. Așa spune și astăzi.

Brad Thorp este director asociat al Asociației pastorale, Diviziunea Euro-Africa și directorul Institutului Itinerant pentru Evanghelizare și Creșterea Bisericii